

Over haar zijn

در باب زن بودن

VERSE II

1

Vrouwelijk afscheid

Voor: A. M. J.

Ik kan niet wennen
aan je betraande ogen en de pijn,
aan de bittere en koude schijn.
Niet aan de schone schijn van geluk,
aan backgammon van ons afscheidsspel,

Aan onze onmogelijke wens: ga niet, maar blijf -
aan de vage kuiltjes van een glimlach,
aan het zachte handgezwai en het gemakkelijke vertrek.

Ik kan niet wennen aan die laatste blik,
die mijn hart aan de haak slaat,
eraan trekt, een stuk eruit rijt:
mijn gekwetste ziel druppelt uit deze nieuwe wond.

Nee, ik kan niet wennen aan het bloed,
niet eraan wennen jou te baren
met elke keer weer afscheid nemen...

وداع زنانه

برای: الف. میم. ی.

من عادت نمی‌کنم.
به چشم‌های خیس تو و درد،
تلخ و سرد.
وانمود کردنم به این که شاد مانده‌ام،
به بازی وداع،
به تخت و نرد.

آرزوی بی‌وصال هردومان: نرو-بمان.
خنده-کنج‌های محو.
به موج نرم دست‌ها، فراق سهو.

من عادت نمی‌کنم به این نگاه واپسین که قلاب می‌شود به قلب من.
نخست می‌بُرد،
و می‌رسد دمی که می‌بُرد و می‌گنجد.
داغ جان زخمی‌ام از این شقایق تازه می‌چکد.

نه! عادت نمی‌کنم به خون،
به زادنت.....